

Sygn. akt XVI GC 1814/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant:

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2015r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. J.**

przeciwko (...) **Spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 44.280 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. J. kwotę 8.280 (osiem tysięcy dwieście osiemdziesiąt) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05 lutego 2014 do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od powoda K. J. na rzecz pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.099,08 (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt dziewięć 08/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt. XVI GC 1814/14

UZASADNIENIE

Dnia 21 lutego 2014 roku (data wpływu, k.2) powód K. J. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą G. (...) K. J. w K. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 44.280,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lutego 2014 roku do dnia zapłaty. Nadto powód żądał zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu. (pозew, k. 2-5)

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Pozwana podniosła, iż w spornym okresie wypłacała powodowi wynikające z umowy wynagrodzenie, czego dowodzą wystawiane przez pozwaną faktury oraz przelewy bankowe. (odpowieź na pozew, k. 51-54)

Powód przyznał, że otrzymywał od powódki wynagrodzenie, ale wskazał, że środki te przyjmował tytułem wynagrodzenia dodatkowego - prowizyjnego, nie zaś z tytułu wynagrodzenia podstawowego, którego nie otrzymał. Zaznaczył, że do każdej faktury VAT z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego należało załączyć zestawienie prowizyjne. (pismo procesowe powoda, k. 93-98, 163-164)

W odpowiedzi na powyższe Spółka (...) w W. podniosła, że zestawienia prowizyjne sporządzane były wyłącznie w przypadku, gdy doszło do skutecznego pośrednictwa usługodawcy w sprzedaży, w przeciwnym razie podstawą wypłaty wynagrodzenia były postanowienia umowy. (pismo procesowe pozwanego, k. 167-168)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 2 stycznia 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W. (później (...) S.A. w W.) zawarła z K. J. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) w K. umowę o świadczenie usług. Strony umówiły się, że K. J. będzie wykonywał na rzecz kontrahenta ściśle określone w umowie czynności z zakresu monitorowania sprzedaży oraz aktywowania i rekrutacji pracowników. Kontrahenci postanowili, że z tego tytułu K. J. będzie otrzymywał wynagrodzenie podstawowe w kwocie 4.000,00 zł wraz z podatkiem VAT, jeżeli przepisy będą przewidywały jego naliczanie. Mocą porozumienia stron, od dnia 2 stycznia 2013 roku wynagrodzenie podstawowe wzrosło do 6.000,00 zł miesięcznie. Nadto strony uzgodniły, że poza enumeratywnie wymienionymi zadaniami K. J. będzie świadczył dodatkowo usługi w postaci pozyskiwania na rzecz spółki klientów. Za świadczenie tych usług (...) miało przysługiwać dodatkowe wynagrodzenie prowizyjne. (**bezsportne**, poparte: umowa o współpracy, k. 9-14; załącznik nr 1 do umowy, k. 15; aneks nr (...) do umowy o współpracę, k. 1; wyciąg z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, k.8; wyciąg z Krajowego Rejestru Sądowego, k. 20-27v., 32-47; zeznania A. G., k. 191-193).

Podstawą do obliczenia i wypłacenia usługodawcy wynagrodzenia prowizyjnego było zestawienie prowizyjne sporządzane przez pracowników spółki w oparciu o dane z systemu wewnętrznego oraz raport biznesowy nadsyłany przez partnerów. Jeżeli usługodawca nie pośredniczył w sprzedaży produktów nie sporządzano zestawienia prowizyjnego a prowizja mu nie przysługiwała. (**przyznane**, poparte: umowa o współpracy, k. 9-14; załącznik nr 1 do umowy, k. 15; zeznania A. G., k. 191-193)

W okresie od stycznia do września 2012 roku K. J. za wykonane przez siebie usługi wystawił dziewięć faktur VAT. Faktury VAT numer: (...) z dnia 29 maja 2012 roku; (...) z dnia 30 maja 2012 roku; nr (...) z dnia 2 lipca 2012 roku; nr (...) z dnia 1 sierpnia 2012 roku; nr (...) z dnia 1 września 2012 i nr (...) z dnia 26 września 2012 roku zostały wystawione z tytułu wynagrodzenia podstawowego i opiewały na kwoty po 4.000,00 zł netto. Faktura VAT nr (...) z dnia 28 lutego 2012 roku dotyczyła wynagrodzenia podstawowego i wskazywała kwotę 5.000,00 netto. Faktury nr (...) z dnia 26 marca 2012 roku oraz nr (...) z dnia 4 kwietnia 2012 roku wystawione były na sumy kwot z tytułu wynagrodzenia podstawowego i prowizyjnego. Każda z nich opiewała na kwotę po 4.000,00 zł netto oraz odpowiednio na kwoty 9.139,00 zł netto lub 8.450,00 zł netto. Dnia 26 lipca 2012 roku K. J. wystawił fakturę VAT nr (...) na tzw. „bonus” w wysokości 19.997,83 zł. Należności wynikające z umowy stron a wskazane w powyższych fakturach zostały przez (...) S.A. w W. zapłacone. (**dowód** : faktura VAT nr (...), k. 56; faktura VAT nr (...), k. 58; faktura VAT nr (...), k. 60; faktura VAT nr (...), k. 62; faktura VAT nr (...), k. 64; faktura VAT nr (...), k. 68; faktura VAT nr (...), k. 70; faktura VAT nr (...), k. 71; faktura VAT nr (...), k. faktura VAT nr (...), k. 75; potwierdzenia transakcji, k. 57, 59, 61, 63, 65, 66-67, 69, 72, 74; zestawienia prowizyjne, k.172-173; zeznania A. G., k. 191-193)

Od października 2012 roku K. J. zaczął wystawiać faktury z tytułu wynagrodzenia podstawowego z uwzględnieniem podatku VAT, tj. w formie brutto. W październiku, listopadzie i grudniu 2012 roku wystawił faktury na kwoty po 4.920,00 zł, brutto (4.000,00 zł netto). W styczniu i lutym 2013 roku wystawił faktury z tytułu wynagrodzenia podstawowego na kwoty po 7.380,00 zł brutto (6.000,00 zł netto). Faktury numer: (...) z dnia 11 października 2012 roku; (...) z dnia 19 listopada 2012 roku; (...) z dnia 10 grudnia 2012 roku; (...) z dnia 20 grudnia 2012 roku i (...) z dnia 5 lutego 2013 roku opiewały na kwoty z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego i nie uwzględniały podatku VAT. (**bezsportne** , poparte: faktura nr (...), k. 101; faktura nr (...), k. 104; faktura nr (...), k. 106; faktura nr (...), k. 109; faktura nr (...), k. 111; faktura nr (...), k. 112; faktura nr (...), k. 99; faktura nr (...), k.103; faktura nr (...), k.106; faktura nr (...),k.108; faktura nr (...),k.113 ; potwierdzenia przelewu, k. 102, 105, 107, 110, 114; zeznania A. G., k. 191-193)

Z dniem 1 marca 2012 roku umowa o świadczenie usług została rozwiązana. (**bezsportne**).

Dnia 28 stycznia 2014 roku K. J. wystawił fakturę nr (...) z terminem płatności do dnia 4 lutego 2014 roku, która opiewała na 44.280,00 zł. Na kwotę tę składały się wynagrodzenia podstawowe za okres od stycznia do września 2012 roku w wysokości po 4.000,00 zł każde oraz należny od tych kwot podatek VAT po 920,00 zł od każdej kwoty wynagrodzenia podstawowego. (**dowód**: faktura VAT nr (...), k. 19)

Pismem z dnia 5 lutego 2014 roku K. J. wezwał (...) S.A. w W. do zapłaty kwoty 44.280,00 zł w terminie 1 dnia od otrzymania wezwania. (**bezsporne**, poparte: wezwanie do zapłaty, k. 28; potwierdzenie nadania, k. 29). Powyższa kwota nie została uregulowana.

Rozstrzygając przedmiotową sprawę Sąd oparł się na dowodach z dokumentów w postaci umowy o współpracy (k.9-14), załącznika do umowy o współpracy (k. 15), aneksu nr (...) do umowy o współpracę (k. 16-17), faktury VAT numer (...) (k.19), faktur VAT (k. 56,58,60,62,64,68,70,71,73,75,99,101,103,104,106,108,109,111,112,113) oraz potwierdzeń przelewów (k.57, 59,61,65-67,69,72,74,100,102,105,107,110,114), gdyż ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania A. G., gdyż jako prezes zarządu pozwanej oraz ekonomista miał dokładną i rzetelną wiedzę o sposobie wynagradzania współpracujących ze spółką podmiotów. Dodatkowo, oświadczenia A. G. korespondowały z treścią znajdujących się w aktach sprawy faktur VAT. Nadto jego twierdzenia dotyczące zestawień prowizyjnych pokrywały się z faktami przyznanymi w sprawie.

Bezsporne było, że dnia 2 stycznia 2012 roku powód i pozwana zawarli umowę o świadczenie usług, a następnie zmienili jej postanowienia aneksem z dnia 2 stycznia 2013 roku. Ważność, treść ani skuteczność umowy nie były kwestionowane. Strony były zgodne, co do faktu, iż powodowi przysługiwało comiesięczne wynagrodzenie podstawowe, niekiedy zaś również wynagrodzenie prowizyjne. Strony zgodnie wskazały, że kwoty wskazane w przedłożonych Sądowi fakturach VAT zostały zapłacone. Bezsporne było również, że powód wykonywał wyliczone w § 5 ust. 1 umowy czynności. Spór stron koncentrował się wokół ustalenia czy uiszczone przez pozwanego na rzecz powoda, w okresie od stycznia do września 2012 roku, wynagrodzenie stanowiło zapłatę z tytułu wynagrodzenia podstawowego czy prowizyjnego. Sąd musiał zatem ustalić czy K. J. otrzymał od spółki (...) należne mu wynagrodzenie podstawowe i prowizyjne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Umowę łączącą strony w niniejszej sprawie należy uznać za umowę o świadczenie usług. Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Natomiast zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (art. 735 k.c.).

Strony zawarły skuteczną i ważną umowę o świadczenie usług na czas nieokreślony. Nie zostało wykazane, aby w spornym okresie którakolwiek ze stron wypowiedziała przedmiotową umowę ani aby kontrakt został unicestwiony na skutek innych okoliczności. Umowa została wypowiedziana dnia 1 marca 2013 roku, a więc poza istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy okresem, dlatego Sąd nie analizował tej okoliczności.

Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy, spółka powierzała wykonawcy, w ramach prowadzonej przez wykonawcę działalności gospodarczej, wykonywanie na rzecz spółki – w odniesieniu do przydzielonego wykonawcy regiony bądź sieci sprzedaży następujące czynności:

VIII. Współdziałal w opracowywaniu strategii sprzedażowej, w tym systemów raportowania;

IX. Współdziałal w opracowywaniu i monitorowaniu systemu motywacyjnego dla osób sprzedających produkty spółki;

X. C. i motywowanie pracowników i współpracowników spółki

XI. Monitorowanie sieci sprzedaży;

XII. Monitorowanie i raportowanie wyników sprzedażowych

XIII. Rekrutacja pracowników i współpracowników spółki.

Mocą powyższego postanowienia powód miał wykonywać ściśle określone i enumeratywnie wyliczone w umowie zadania, żadne z tych zadań nie miało charakteru usług doradztwa finansowego. Strona przeciwna nie kwestionowała faktu prawidłowego wykonywania przez K. J. zleconych mu czynności.

Jednocześnie § 1 ust. 2 umowy stanowił, że poza wskazanym w ust. 1 zakresem obowiązków, wykonawca w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej jest zobowiązany do świadczenia usług polegających na pozyskiwaniu na rzecz spółki potencjalnych klientów, w celu zawarcia przez nich za pośrednictwem spółki umów kredytowych lub ubezpieczeniowych.

Oznacza to, że K. J. miał wykonywać na rzecz pozwanej spółki dwa rodzaje usług, za które miał być w wynagradzany w różny sposób. Celem przeprowadzonego postępowania sądowego było ustalenie, w jaki sposób powód rzeczywiście był wynagradzany i za jakie usługi otrzymał już zapłatę oraz czy i ewentualnie, w jakiej wysokości wynagrodzenie to powinno zostać uzupełnione.

Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy spółka zobowiązała się do zapłaty wykonawcy, z tytułu wykonywania usług, o których mowa w § 1 ust. 1 umowy, wynagrodzenia podstawowego w wysokości 4.000,00 zł oraz wynagrodzenia dodatkowego z tytułu wykonywania czynności, o których mowa w § 1 ust. 2 niniejszej umowy, którego warunki i wysokość określał załącznik nr 1. Umowa wyraźnie określała dwa rodzaje wynagrodzenia: podstawowe i prowizyjne, które odpowiadały dwóm rodzajom wykonywanych przez usługodawcę czynności. Tym samym należało wyodrębnić dwie podstawy przyznawania tych wynagrodzeń. Wynagrodzenie podstawowe w wysokości 4.000,00 zł stanowiło składnik stały i niezmienny przyznawany na podstawie postanowień umowy. Wynagrodzenie prowizyjne zależało od uzyskiwanych wyników sprzedaży.

W myśl § 5 ust. 4 umowy spółka miała przedstawiać wykonawcy miesięczne zestawienie zawierające wszystkie należne za dany miesiąc prowizje i tytuły do ich zapłaty, warunkujące wynagrodzenie dodatkowe wykonawcy. Wynagrodzenie prowizyjne było obliczane na podstawie specjalnych miesięcznych zestawień. Jak wskazano powyżej zestawienia te były przygotowywane wyłącznie wtedy, gdy usługodawca pośredniczył w sprzedaży produktu. Jeżeli w takiej sprzedaży usługodawca nie pośredniczył, nie było konieczności sporządzania zestawienia, gdyż nie istniała podstawa wypłaty wynagrodzenia prowizyjnego. W piśmie procesowym pozwanego z dnia 16 grudnia 2014 roku opisał on mechanizm ustalania należnego usługodawcy wynagrodzenia prowizyjnego. Pozwany dokładnie i zrozumiale wyjaśnił podstawę ustalania wynagrodzenia prowizyjnego dla współpracowników, nakreślił źródło zestawień prowizyjnych i podał, że w przypadku, gdy dany pośrednik nie sprzedał żadnych produktów nie należało mu się wynagrodzenie prowizyjne. Wskazał również, że każdy partner biznesowy przysyłał spółce miesięczny raport, z którego wynikało jakie produkty zostały sprzedane. Następnie treść raportu weryfikował D. Rozliczeń Spółki. Jeżeli raport partnera zgadzał się z danymi w systemie spółki sporządzano zestawienie prowizyjne stanowiące podstawę obliczenia i wypłaty wynagrodzenia prowizyjnego. Strona przeciwna, tj. powód, w żaden sposób nie ustosunkował się do podanych powyżej informacji. Zgodnie z treścią art. 230 k.p.c., gdy strona przeciwna nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. W związku z powyższym Sąd uznał fakty dotyczące podstawy i sposobu obliczania wynagrodzenia prowizyjnego za przyznane. Jednocześnie system tworzenia zestawień prowizyjnych potwierdziły wiarygodne zeznania A. G..

W niniejszej sprawie przedłożono Sądowi dwa zestawienia prowizyjne. Z tabeli na karcie nr 172 wynika wyraźnie, że podstawowe wynagrodzenie K. J. za luty 2012 roku wynosiło 4.000,00 zł. Zatem pozostała kwota 9.139,00 zł stanowiła wynagrodzenie prowizyjne. W drugim zestawieniu kwota 4.000,00 zł opisana jest jako „wynagrodzenie”, zaś kwoty 4.550,00 zł i 3.900,00 zł jako „kredyty pozostałe” (k. 173). W ocenie Sądu interpretacje tych tabel nie

pozostawiają wątpliwości. Kwoty 4.000,00 zł stanowiły stałe wynagrodzenie podstawowe ustalone przez strony w umowie i tylko pozostałe kwoty wyszczególnione w tabelach (tj. 9.139,00 zł, 4.550,00 zł i 3.900,00 zł) stanowiły wynagrodzenie prowizyjne przyznane stosownie do ilości sprzedanych za pośrednictwem powoda produktów. Należy zaznaczyć, że kwoty wskazane w fakturach VAT opiewających na 4.000,00 zł odpowiadają kwocie wynagrodzenia podstawowego ustalonego przez strony w umowie. Faktura VAT nr (...) z dnia 28 lutego 2012 wystawiona została na kwotę 5.000,00 netto, gdyż zawierała 1.000,00 zł uzupełnienia wynagrodzenia za miesiąc poprzedni, tym samym w rzeczywistości dotyczy ona 4.000,00 zł wynagrodzenia podstawowego oraz 1.000,00 zł uzupełnienia. Twierdzenia powoda, iż uiszczane przez pozwanego wpłaty po 4.000,00 zł stanowiły wynagrodzenie prowizyjne są bezzasadne. Sąd stwierdził, że niemożliwym jest, aby sprzedaż produktów utrzymywała się przez dziewięć miesięcy na identycznie poziomie. Oznaczałoby to, że powód co miesiąc osiąga dokładnie taki sam, co do złotówki, wynik w pośrednictwie, co jest niemożliwe. Wynik taki może utrzymywać się w pewnych stałych granicach albo powtórzyć kilka razy, nieprawdopodobne jest jednak, aby rezultat pośrednictwa był taki sam przez ponad dwa kwartały. Pośredniczenie w sprzedaży produktów ubezpieczeniowych umożliwia zgromadzenie grupy stałych klientów, jednak są to klienci powracający po zakończeniu okresu obowiązywania umowy, nie zaś klienci comiesięczni. Wobec powyższego Sąd uznał, że nie jest możliwe, aby powód pośredniczył miesięcznie w identycznej ilości takich samych działań dających mu stały wynik wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 4.000,00 zł. Jak sama nazwa wskazuje wynagrodzenie prowizyjne jest pochodną prowizji od pomyślnie zakończonej transakcji. Prowadzenie działalności gospodarczej uzależnione jest od wielu zmiennych, dlatego Sąd stwierdził, że wskazywanie na otrzymywanie wynagrodzenia prowizyjnego w stałej wysokości 4.000,00 zł jest sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego Sadu.

Sąd zaznacza, że na fakturach nr (...) z dnia 26 marca 2012 roku oraz nr (...) z dnia 26 kwietnia 2012 roku wystawca podał w oddzielnych rubrykach dwie kwoty: 4.000,00 zł oraz odpowiednio 9.139,00 zł lub 8.450,00 zł. Oznacza to, że sam wystawca faktury dokonał pewnego wyszczególnienia kwot, tak, aby widocznym było, że wartość na którą opiewa faktura powstała w wyniku sumy. W ocenie Sądu wyjaśnieniem takiego rozmieszczenia graficznego i logistycznego jest okoliczność, iż wystawca chciał zaakcentować, że na przedmiotową sumę składają się: wynagrodzenie podstawowe (4.000 zł) oraz wynagrodzenie prowizyjne.

Sąd podkreśla, że w sprawie nie był sporny fakt, że należności w wysokości 4.000,00 zł miesięcznie zostały rzeczywiście na rzecz powoda uiszczone. Kwestionowany był jedynie tytuł z jakiego K. J. należności te otrzymywał. Co więcej faktury zapłaty dowodzą znajdujące się w aktach sprawy dowody przelewów, z których wynika, że usługodawca otrzymał wszystkie płatności, na które opiewały wystawione przez niego faktury VAT.

Analizując argumenty K. J. Sąd stwierdził, że z samej okoliczności, iż w późniejszym okresie, nieobjętym żądaniem pozwu, powód wystawiał osobne faktury z tytułu wynagrodzenia podstawowego oraz wynagrodzenia prowizyjnego nie można wywodzić, iż wcześniej nie wystawiał on w tym celu jednej wspólnej faktury. Sąd uznał, że samej technicznej decyzji usługodawcy o wystawieniu jednej czy też dwóch osobnych faktur tytułem wynagrodzenia podstawowego i prowizyjnego nie należy przydawać znaczenia, gdyż nie są to czynności merytoryczne mogące świadczyć o istotnych okolicznościach sprawy.

Sąd stwierdził również, iż fakt, że na fakturach w rubryce zatytułowanej „Nazwa towaru/ usługi” wystawca faktury wpisał „pośrednictwo finansowe- podstawa prawna art. 43 ust. 1 pkt. 38-40 ustawy z dnia 11-03-2004 o podatku od towarów i usług” nie oznacza, iż uiszczane przez pozwanego wynagrodzenie płacone było właśnie z tego tytułu. Strony na mocy art. 3531 k.c. zawarły umowę i to jej postanowienia mają priorytetowe znaczenie przy wzajemnych rozliczeniach. Fakt oznaczenia kwoty na fakturze VAT jako zwolnionej od podatku oraz należnej z tytułu usług finansowych nie sprawia, że wynagrodzenie uiszczone z tytułu wynagrodzenia usług innych niż finansowe zmienia swój charakter. K. J. w rzeczywistości wykonywał na rzecz pozwanej usługi określone w § 5 ust. 1 umowy i za te usługi wypłacano mu miesięczne wynagrodzenie. Nie ma możliwości, aby wadliwy opis dokumentu zmienił rzeczywistość. Jednakże sam wadliwy dokument może zostać sprostowany lub zinterpretowany w sposób prawidłowy, jak to czyni w swych rozważaniach Sąd.

Sąd ustalił, że wynagrodzenie w wysokości 4.000,00 zł, na które zostały wystawione przedłożone w sprawie faktury VAT stanowiło wynagrodzenie podstawowe, czyli wynagrodzenie za czynności określone w § 1 ust. 1 umowy. W tym miejscu należało zatem rozstrzygnąć czy wynagrodzenie podstawowe powinno zostać powiększone o stawkę podatku VAT, a jeżeli tak to jakie są konsekwencje niedopełnienia tej czynności.

W myśl § 5 ust. 3 tego umowy wynagrodzenie miało być wypłacane na podstawie prawidłowo wystawionego przez wykonawcę rachunku albo faktury VAT, a wynagrodzenie miało być powiększone o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT – jeżeli powszechnie obowiązujące przepisy przewidywać będą jej naliczenie.

W myśl art. 43 ust. 1 pkt. 38-40 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług, usługi szeroko rozumianego pośrednictwa finansowego zwolnione są od podatku VAT. Usługi wykonywane w ramach § 5 ust. 1 umowy nie były usługami zwolnionymi od podatku VAT i podatek taki należało od tych usług uiszczyć. Oznacza to, że, w rozumieniu zawartej przez strony umowy, powszechnie obowiązujące przepisy prawa przewidywały naliczenie podatku VAT od tych usług. Nie ma zatem wątpliwości, że wystawione przez powoda faktury na kwoty po 4.000,00 zł netto nie były prawidłowe. Jednocześnie usługobiorca miał uiszczać wynagrodzenie „na podstawie prawidłowo wystawionego przez wykonawcę rachunku albo faktury VAT”. Pozwany mógł zatem odmówić zapłacenia faktury i wskazać, że przedłożona mu faktura nie stanowi prawidłowo wystawionego dokumentu i konieczne jest dokonanie jego korekty. Spółka jednak zapłaciła faktury wystawione na kwoty netto. Musiała zatem liczyć się z tym, iż K. J. może zwrócić się o uzupełnienie faktur i zażąda należnego mu podatku VAT od wyświadczonych na rzecz pozwanej usług.

W myśl art. 146a ustawy o podatku od towarów i usług, stawka podatku od świadczonych przez powoda usług wynosi 23%. Po dokonaniu rachunku matematycznego Sąd stwierdził, że podatek VAT od kwoty 4.000,00 zł wynosi 920,00 zł. Ponieważ K. J. przedstawił Sądowi dziewięć faktur opiewających na wynagrodzenie podstawowe oraz wystawił fakturę, na podatek VAT od dziewięciu wynagrodzeń po 4.000,00 zł Sąd stwierdził, że powodowi należy się jeszcze dodatkowo, poza wypłaconym wynagrodzeniem podstawowym, kwota 8.280,00 zł z tytułu niezapłaconego podatku VAT.

W tym miejscu Sąd chce odnieść się do argumentu powoda twierdzącego, iż kwota 4.000,00 zł stanowiła wynagrodzenie prowizyjne a nie podstawowe, gdyż dotyczyła wartości netto, tj. bez podatku VAT. Należy wskazać, że sam brak doliczenia VAT- u nie decyduje o tym za jakie czynności wynagrodzenie to zostało uiszczone. Z wszystkich bowiem okoliczności towarzyszących wyraźnie wynika, że kwota 4.000,00 zł netto stanowiła wynagrodzenie podstawowe. Suma ta była płacona miesięcznie, w stałej kwocie odpowiadającej wartości wynagrodzenia ustalonego w umowie. Jednocześnie nie zostało wykazane, aby w tym czasie powód wykonywał jakieś usługi mogące skutkować przyznaniem mu prowizji. Poza dwoma omówionymi zestawieniami prowizyjnymi, nie przedstawiono żadnych dowodów wskazujących, że powód efektywnie uczestniczył w większej ilości sprzedaży. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 zd. 1 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawnej. Ponieważ to pozwany twierdzi, że otrzymana zapłata należała mu się z tytułu wynagrodzenia dodatkowego to winien on wykazać, że otrzymane do tej pory wynagrodzenie uzyskał na skutek usług o charakterze finansowym, czemu jednak nie podołał i dlatego Sąd uznał te okoliczności za nieudowodnione. Jednocześnie fakt, że od października 2012 roku usługodawca zaczął wystawiać faktury VAT z tytułu wynagrodzenia podstawowego z uwzględnieniem podatku VAT nie dowodzi, że wcześniejsze faktury na kwoty 4.000,00 zł dotyczyły wynagrodzenia prowizyjnego. Okoliczność, że usługodawca wystawia obecnie dokumenty w sposób zgodny z przepisami prawa, w tym z ustawą o podatku od towarów i usług zasługuje na aprobatę. Jednakże z faktu tego nie sposób wysnuwać domniemania, iż wcześniejsze faktury również były poprawne, a więc dotyczyły usług zwolnionych z podatku VAT, a zatem wypłacone wynagrodzenie miało charakter prowizyjny. Jak już bowiem Sąd stwierdził, to nie treść faktury decyduje o tym jakie czynności zostały faktycznie wykonane przez usługodawcę. To charakter wykonanych zadań determinuje wysokość wynagrodzenia i jego ewentualne opodatkowanie.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny księgowości, na okoliczność ustalenia wysokości wynagrodzenia prowizyjnego należnego powodowi z tytułu świadczenia usług

pośrednictwa finansowego za miesiące styczeń- wrzesień 2012 roku, gdyż dowód ten w żaden sposób nie przyczyniłby się do rozstrzygnięcia sprawy. Biegły sądowy nie może bowiem samodzielnie ustalać okoliczności faktycznych sprawy w postaci stwierdzenia czy powód wykonywał usługi o charakterze finansowym czy też nie. Ustalenie faktów należy do wyłącznej kompetencji Sądu, zaś ciężar udowodnienia kwestii wykonywania usług finansowych spoczywał na powodzie. K. J. nie wykazał jednak, aby poza potwierdzonymi zestawieniami prowizyjnymi czynnościami wykonywał jakiegokolwiek inne zadania rodzące po stronie pozwanej obowiązek zapłaty wynagrodzenia prowizyjnego. (k. 172-173)

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Chwilę, w której dłużnik dopuszcza się opóźnienia, określić należy na podstawie art. 476 k.c. Zgodnie z tym przepisem dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W niniejszej sprawie dnia 28 stycznia 2012 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 44.230,00 zł uzupełniającą podatek VAT od wynagrodzenia podstawowego. Termin płatności tej faktury określony był na dzień 4 lutego 2014, wobec czego należy znać, że od dnia 5 lutego 2014 roku pozwany pozostawał w zwłoce.

W związku z powyższym Sąd w punkcie pierwszym wyroku zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnego w W. na rzecz powoda K. J. kwotę 8.280,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lutego 2014 roku do dnia zapłaty.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na treści art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód K. J. przegrał sprawę w 82,30 %, dlatego powinien zapłacić pozwanej spółce kwotę 1.099,08 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.

W związku z powyższym i na mocy wskazanych przepisów prawa Sąd orzekł jak w wyroku.